

N:o 4.

Redaktör och utgifvare:
FRANS J. HUSS.

Expedition:
Olofsgatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. ö. g.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 15 Februari 1894.

Pris:
Helt år 5 kr. — Lösnummer 25 öre.

Annonspris:
10 öre petitraden (15 öre utl.)

14. Årg.

Marcello Rossi.

Innan kort få vi här i vårt land och dess hufvudstad för första gången göra bekantskap med en

ung violinvirtuos, som på väg hit nyligen låtit höra sig i den danska hufvudstaden och der skördat rikt bifall. Konstnären, hvars namn här ofvan klingar helt italienskt och hvars utseende enligt nedanstående bild äfven tycks förråda sydlänningen, är på fädernet af italiensk härkomst, men född i Wien. Det är för öfrigt ej första gången våra läsare hört detta namn. Under förra året hade vi tillfälle att fästa uppmärksamheten på Marcello Rossi, efter hans d. 15 mars i

Köpenhamn gifna konsert, då pressen därstädes berömde hans »tekniska mästenskap och temperamentsfulla föredrag» i utförandet af bl. a. Paganinis konsert op. 6 och en af honom själf komponerad vacker Berceuse.

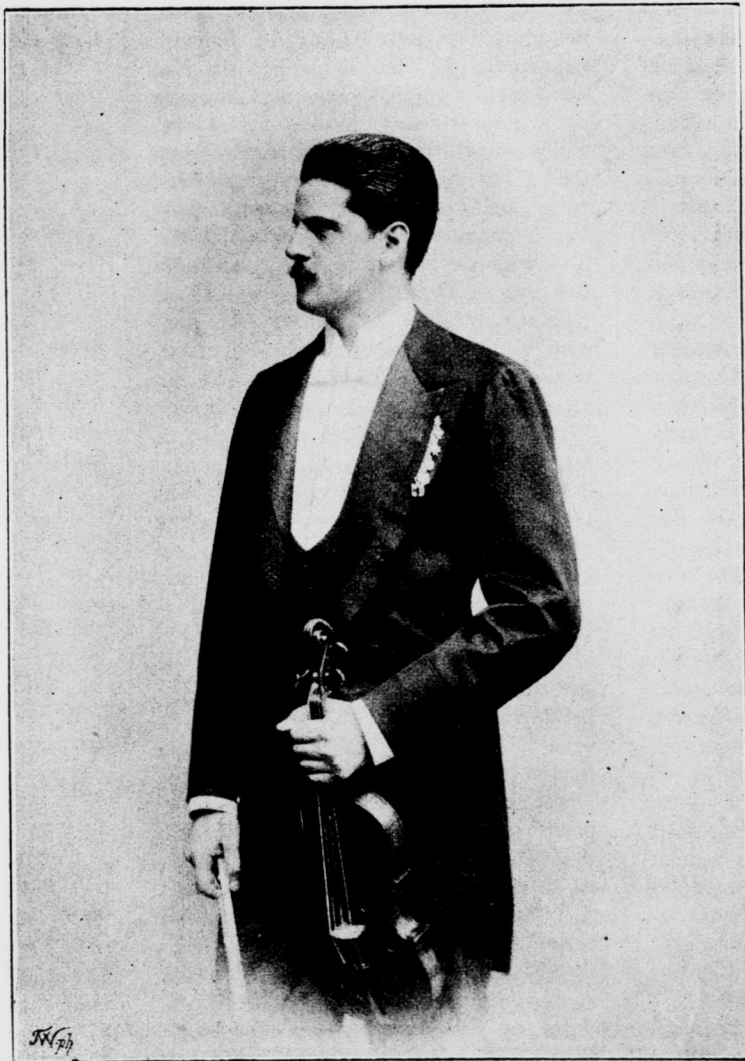
Marcello Rossi föddes i Wien d. 16 okt. 1862. Hans far är jurist och modern härstammar från den bekanta familjen Jellachich. Såsom ofta är fallet med konstnärsämnen röjde Marcello Rossi mycket

tidigt anlag för sin konst, och violinen sysselsatte hans tankar redan vid en ålder, som vanligen ej har något framtidsperspektiv för ögonen. Efter hvad hans moder berättat var han ej mer än tre år gammal, då beslutet att

blifva konstnär mognat hos honom, såsom det tyckes. När man roade sig med att fråga honom hvad han tänkte blifva för något, svarade han nämligen helt gravitetiskt: »Jag vill bli Paganini» (Paganini). Hans musikaliska anlag

bemärktes också snart af modern. De aftnar då man i hemmet spelade kammarmusik fann man den lille Marcello vanligtvis under pianot med stort intresse följande pedalens rörelser, och när han kunde komma åt att tappla på pianot och söka taga ut någon melodi, så hade han riktigt roligt. Än mer förtjust blef han då, när hans mor ibland hjälpte honom till rätta med att finna den sökta melodien. Hans öra var äfven tidigt utbildadt. När han med sina jemnåriga skulle sjunga blef han mycket förgrymmad när någon sjöng falskt; också fick han bland dem hedersnamnet »föresångaren».

Vid fem års ålder började han studera musik »på allvar» för domkapellmästaren Hoffmann, som till bevis på tillfredsställelsen med hans framsteg skänkte honom en silfverkedja, som han ännu troget gömmer. Vid sju års ålder gjorde han sin »första debut» som violinist i en stor société hos grefvinnan

Marcello Rossi.

Scharfenberg i Graz. Af sin mor festligt utstyrd i en hvit piquédräkt med svart snörverk inträdde han vid sin lärares hand ibland gästerna, men blef knappt bemärkt i den stora skaran, till dess han packat upp sitt instrument, då värdinnan kom och stälde honom på — pianot, för att göra honom synlig under det han spelade. Hans spel väckte en sådan förtjusning, att man sedan slets om honom för att få belöna den unge artisten med smekningar och konfekt. Ett annat »artist-äventyr» i samma stad aflopp ej lika lyckligt. Som nioåring fick han äran att spela solo vid uppförandet af en messa i hofkyrkan, stående midt uti en stor orkester, hvars instrumenter han nu fick nöjet att se på nära håll; läraren stod vid hans sida och uppmnade honom att inte låta förvilla sig af de andra instrumenten. Allt gick bra ända tills mot slutet. Då — o ve! dånade en väldig pukhvirvel, hvarpå han ej var beredd, och som hade till effekt att han — tappade stråken. Han trodde sin sista stund vara kommen, men öfverlefde lyckligtvis förskräckelsen. Tolf år gammal skickades han till konservatoriet i Leipzig, men den spenslige gossen, han var en tvilling, syntes för professorerna knappast kunna stå ut med lektionernas ansträngningar. Bland de andra vuxna eleverna tyckte han sig mycket bortkommen, och ehuru han kände sig stolt öfver att man kallade honom »herr» Rossi, fann han sig dock i små kortbyxor högst generad, hvarför han låg öfver sin mamma att skaffa honom »ordentliga benkläder». Hon lät beveka sig och lofvade honom dem till belöning för hans första komposition. Ack, han hade vid den tiden föga begrepp om komposition och harmonilära, men de största ansträngningar måste göras för att vinna det efterlängtrade målet, och så tillverkades ett Scherzo, som naturligtvis erhöill namnet »Långbyxorna» och som sändes till hans mamma med önskad resultat. »Jag vet inte», säger Rossi, »om det berodde på de der manliga plaggen eller på något annat; alltnog, efter ett halft år kunde jag aflägga »lilla profvet» vid konservatoriet.» Endast ett par dagar senare kallades han till konservatoriedirektören Schleinitz, som anbefalde honom att vid den »stora uppvisningen» i konservatoriet spela en violinkonsert af Viotti, som han visserligen inöfvat men ej trodde sig fullt beherska. Direktören undanröjde dock betänkligheterna, och konserten spelades af unge Rossi på ett sätt, som förvärfvade honom lyckönskningar af kapellmästaren Reinecke och hela direktoratet.

Konsertmästare Lauterbach i Dresden rådde nu föräldrarna att flytta öfver till Dresden och åtog sig att utbildta hans talang, som ytterligare fullkomnades af prof. Massart i Paris.

Raskt gingo läroåren förbi och år 1879 var han redan färdig att vandra ut i världen med sin violin. Den frade sångerskan Desirée Artôt och hennes man Padilla hade, som han säger, hedrat honom med en inbjudning att med dem företaga en turné genom Tyskland, Ryssland och Rumänien, en resa om tio veckor, förenad med många besvärligheter och faror, ty koleran härjade i södra Ryssland, och äfven politiska oroligheter gjorde vistelsen der osäker. Så kommo våra resande till Kiev just som man upptäckt en nihilistsammansvärjning bland studenterna, hvadan det hände, att man öfverallt trodde sig se upproriska studenter, som ville rädda sig genom förklädnad och flykt. Vår unge maestro råkade också illa ut en afton just som han skulle begifva sig till konserten. I det ögonblick han skulle inträda i konsertlokalen blef han gripen i kragen af en polisens tjensteande, och impresarien hade svårt att förmå mannen låta honom gå in i salen, dit förfrikt en polisman följde honom för att öfvertyga sig om att han verkligen kunde sköta fiolen och ej blott hade konserterandet till förevändning för att komma på flykten.

Efter de stora framgångar han vann vid sitt första konserterande såsom deltagare i turnéer, liknande den ofvannämnda, är det naturligt att han fick själföftröende nog att företaga egna konsertresor, hvilka utsträcktes till Schweiz, Frankrike, Danmark, Ryssland, Österrike-Ungarn etc. En sådan turné, omfattande 40 konserter, företog han i norra och södra Tyskland 1889. Två år förut förlorade han genom döden sin så högt älskade moder och afhöll sig derefter ett helt år från konserterande. År 1888 erhöill han genom japanska beskickningen i Wien anbud att på lysande vilkor öfvertaga ledningen af konservatoriet i Jeddo, men afslog anbudet.

Om Rossis konst yttrar en hans biograf: »Den som hört Rossi måste erkänna, att hans spel utmärker sig genom en graciös, ren och intagande ton, en absolut säker tonträffning. Hans föredrag är äkta musikaliskt och själfullt. Rossi förstår att locka ur sitt instrument, en Stradivari af yppersta slag (fr. 1723), hvilken förut egts af Wieniawski, svärmiska, fängslande toner, som gå från hjerta till hjerta; han spelar naturligt och energiskt tillika samt förfogar öfver en stor ton.» Rossis andra konsertinstrument är en präktig And. Guarneri (1729). En karakteristik öfver Rossi vore ofullständig om den endast hölle sig till hans virtuosbana och ej tillika toge hans produktiva verksamhet i ögonsigte, ty Rossi har såsom komponist redan vunnit mången lager. Ett antal solostycken för violin äfvensom sånger för en röst, för manskör och blandad kör med orkester samt åtskil-

liga transkriptioner för violin och piano af honom hafva utgifvits i Tyskland och hos Hansen i Köpenhamn.

Rossi är kammarvirtuos hos österrikiske kejsaren äfvensom hos storhertigen af Mecklenburg-Schwerin. Han är bosatt i Wien, der han är mycket uppburen, och den som besökte teater- och musikutställningen i denna stad för ett par år sedan kunde bland fotografierna äfven få se en som återgaf hans smakfulla, af pretiosa öfverflödande konstnärshem. Somrarne tillbringar konstnären vanligen i Gmunden, der han ofta får deltaga i de privata konserterna hos den konstälskande hertiginnan Tyra af Cumberland och hos drottningen af Hannover samt hos Pauline Lucca och andra i konst och bildning högt stående personer är en gerna sedd gäst.

Såsom det här meddelade porträttet visar, är Marcello Rossi hedrad med åtskilliga ordenstecken, bland dessa Dannebrogens, som tilldelades honom vid hans uppträdande i Köpenhamn förra året.*

Herr Rossis konserterande här i slutet af månaden motses med stort intresse, och vi antaga att han här kommer att helsas af talrika åhörare, helst som det nu är längesedan en främmande berömd violinvirtuos lät höra sig i vår hufvudstad.

Rysk musikhistoria

efter M. Charles.

När den 30 november 1889 Rubinstein's jubiléet firades med stor ståt i St Petersburg, framträdde ej blott i musikaliska facktidningar utan äfven i andra mera betydande tidningar och tidskrifter längre artiklar, i hvilka man bragte den store jubilaren sin hyllning. I dessa framställningar inblandades också berättelser om den ryska musiken i allmänhet. Men ett fel begick man här vid lag, i det man lade för stor vikt vid Rubinstein såsom rysk musiker, ty Anton Rubinstein är nästan allt ifrån början af sin konstnärsbana sammanvuxen med tysk konst och tysk konstuppfattning. På detta faktum inverkar ej valet af hans (särskildt dramatiska) ämnen; deras musikaliska utarbetning visar hän på tyska förebilder. Det hos Rubinstein pulserande främmande elementet är icke det ryska utan det orientaliska.

Om emellertid publicisterna felade i det hänseendet, hade de åter förtjensten att rigta uppmärksamheten på den ryska musiken, hvilken, som bekant, likt den allmänna kulturen i det jättelika nabolandet, med dess stäpper och vildmarker, i allmänhet står på en

* En i ett föregående nummer lemnad notis att Rossi skulle vara född 1872 var grundad på en felaktig uppgift i Musiols »Musiker-Lexicon» af 1890.

låg ståndpunkt. I sammanhang med betraktelsen af den nyryska musikalska æra, som Tschaikowsky kan anses representera, och som vidrörts i hans nyligen framställda lefnadshistoria och verksamhet, torde en kort öfverblick af den ryska musikens historia, efter meddelanden vid ofvannämnda tillfälle, vara af intresse. Att det härvid ej kommer i fråga att gå tillbaka så långt, som till de allra första bladen af den ryska musikkulturen, hvilka visa oss en tusen år tillbaka på den andliga musiken, är helt naturligt. Endast den verldsliga musiken af mera modern natur kan här komma i betraktande.

Peter den store (1703—25) har man att tacka för begynnelsen till den moderna instrumentalmusiken i Ryssland. Denne monark grundade en fond, som användes till enstaka operaföreställningar. Sin karakter motsvarande gaf han blåsinstrumenten företräde, och då han i Polen gjort bekantskap med dess nationalmusik, kallade han en trupp säckpipblåsare, den tiden moderna, till sitt hof och lärde sig sjelf tekniken för detta »musikaliska» instrument.

Czarinnan Anna (1730—40) var en motsats till Peter. Hon egde en fin musikalisk känsla och vårdade sig om konsten så mycket hon kunde. Under det Peter den store var en fiende till all fransysk och italiensk musik, lät Anna år 1737 i S:t Petersburg uppföra den första italienska operan och bygde vid Newsky-Prospekt ett operahus af trä, hvilket dock två år der-efter brann ned. — Kejsarinnan Elisabeth (1741—62), en ännu större konstvän, lät 1745 vid Isaaksgatan, 1750 vid venstra Newastranden uppföra två nya teaterbyggnader och kallade 1755 ett italienskt operasällskap till S:t Petersburg, bland hvilket den berömde komponisten Francesco Araja befann sig. Denne skref på kejsarinnans önskan den första operan på ryska språket under titel »Cefalo e Procris», hvilken af henne blef på det högsta lofördad. Herman Raupach, som 1756 kallades till kejsarlig hofkapellmästare följde Arajas exempel och gaf 1759 operan »Alceste», som dock ej visar någon nationel karakter.

Trots det höga intresse kejsarinnan Elisabeth visade för musiken, fann den samma likväl först under Katarina II (1762—1796) sin fulla utveckling. Alexander Sumarokow, direktör för den ryska hofteatern, kallade ett nytt italienskt operasällskap, under ledning af kapellmästare Galuppi, till S:t Petersburg, hvilket bragte teatern till ny blomstring; 1768 engagerade Katarina den verldsberömda sångerskan Katharina Gabrieli för det (efter den tidens förhållanden) otroligt höga gaget af 5,000 rubel. — För att ersätta de främmande elementen med inhemska krafter, sände Katharina 1766 ett antal ryska musiktalanger till utlandet för konstnärlig utbildning, af hvilka

i synnerhet Alexander Ablesimon (skaparen af ryska veaudevillen) och Tomaso Traetta (kompositören till operorna »L'Isola disabitata», »Ulympiade», »Antigone») utmärkt sig.

År 1772 uppstod den berömda »Petersburgs musikaliska klubb», sammansatt af framstående personer inom ryska aristokratien, egande en orkester af 50 medlemmar i hofkapellet och 1790 redan räknande öfver åttahundra ledamöter. Klubben engagerade betydande virtuoser och konstnärer, betalade dem för en afton ända till 200 rubel och utfödde stort inflytande på musikidkandet särdeles bland ryska adeln. Emellertid hade till kapellmästare för det mer och mer berömda italienska operasällskapet i S:t Petersburg 1776 Paisiello blifvit kallad, hvilken, efter hvad man känner, var en mycket produktiv komponist. Jemte de två af Elisabeth uppbyggda operahusen hade Katharina år 1784 genom arkitekten Quarenghi låtit på högra stranden af Nikolaus-kanalen uppbygga en stor hofteater (för 3000 åhörare) och 1785 vid Newas strand en kejsarlig teaterskola, i hvilken särskildt den nationela konsten skulle omhuldas. Såsom kapellmästare verkade den 1785 af Katharina inkallade Giuseppe Sarti (operan »Armida») samt 1787 den berömde Cimarosa. År 1788 lät kejsarinnan vid öfre ändan af Newsky-Prospekt bygga en enkel men vacker rund teater.

Man ser här af hvilka stora förtjenster Katharina II inlade beträffande musikens omvårdnad, detta särskildt gällande den nationela konsten. Hennes efterföljare Paul (1796—1801) har under sin korta regeringstid gynnat den italienska och franska operan samt på svärmeriet för dem uppförat stora summor. Han var för trög att vårda sig om den i sin utveckling stadda nationela konsten och förekref därför åt sig redan färdiga varor från utlandet. (Forts.)

August Ennas »Kleopatra»,

Opera i 3 akter med förspel, text af Einar Christiansen, efter Ridder Haggards roman af samma namn, dans komp. af H. Beck.

Ennas mycket omtalade och länge väntade nya opera gick den 7 d:s första gången öfver scenen på Köpenhamns K. teater. Detta skulle, som bekant, redan ha egt rum förra året, och Ellen Gulbranson var från d. 15 okt. till den 15 dec. engagerad för att kreera titelrolen i operan, men förläggarstridigheter kommo i vägen för uppförandet, så att fru Gulbranson måste afsäga sig partiet. Af operan väntade man sig mycket, helst som Ch. Kjerulf, hvilken fått tillfälle att noga studera klaverutdraget, mycket

berömde den nya operan, hvars musik han fann vida öfverträffa den till »Hexan» och vara utomordentligt dramatisk, uti operans instrumentering antog också K. att Enna skulle visa sig öfverlägsen. Allt hade gjorts för att bereda det nya verket framgång, och premiären egde rum inför en mycket intresserad publik, men operan rönt dock endast en *succès d'estime*. Detta nya verk af en nordisk komponist, som blifvit så omtalad och om hvilken man gjort sig så stora förhoppningar, har i mer än ett hänseende vunnit en uppmärksamhet, som ger oss skäl att närmare betrakta detsamma, och vända oss då först till libretton, hvars innehåll är följande.

Förspelen. Den unge konungaättlingen Harmaki har af de rättroende egyptierna med presterna i spetsen utsetts att göra ett slut på Kleopatras förhatliga romarvänliga regering genom att egenhändigt döda den vållustiga drottningen och derpå sjelf ikläda sig Farao-purpurn.

Vid ridåns uppgång ser man ett underjordiskt, upplyst hvalf. Bakgrunden döljes af ett förhänge. Harmaki föres fram till öfverstepresten Sepa, som förkunnar för honom den heliga mission, hvartill han nu skall invigas. Harmaki förklarar sig med hänförelse beredd till den. Sepa säger sig sjelf vilja föra Harmaki till Kleopatra; der skall han dessutom finna råd och bistånd hos Charmion, Sepas unga dotter, som under vänskapens mask uppehåller sig i drottningens närhet. Förlåten drages åt sidan. Man ser en stor sal med gamla egyptiska gudabilder och en tron. En stor skara egyptier, furstar, krigare, prester och folk, är församlad. Presterna peka på Harmaki som den utvalde Farao, som svär att med egen hand döda Kleopatra. Förspelen slutar med en stor hämd- och hyllningskör.

Första akten försiggår i trädgården framför Kleopatras palats. Drottningen har haft en dröm, som ingen kan tyda, och har ålagt Charmion att tillkalla en ung egyptisk lärd, som kan lösa gåtan. Harmaki skall nu utgifvas för denne stjerntydare och sålunda få tillfälle att komma i drottningens närhet. Knappt ser Charmion Harmakis kungliga gestalt, förr än hon upptändes af kärlek till honom. Hon hyser ett glödande hat till Kleopatra och säger åt Harmaki, att hon vill dela straffet eller segern med honom. Kleopatra kommer, följd af ett praktfullt hof. Hon berättar för Harmaki sin dröm, som denne tyder. Drottningen finner behag i den främmande ynglingen och söker vinna honom, sedan hofvet sändts bort. Harmaki afvisar henne med köld, men Kleopatras eldiga blickar ha ej förgäfvets hvilat på honom. Charmion börjar täras af svartsjuka, då Kleopatra utnämner i beslöjade ord Harmaki till

»öfversteprest för den nattliga glöden» och sätter en doftande hyacintkrans på hans hufvud.

Andra akten försiggår i Harmakis stjerntorn. Han slänger kransen från sig, men det tjenar till ingenting: hans vilja och kraft äro förslappade, han brinner af begär efter drottningen. Charmion berättar honom, att allt är förberedt till det afgörande ögonblicket, blott han vill göra sin pligt. Hon skall laga så, att han nästa natt, under en fest, som drottningen firar, skall kallas till henne. Han skall då visa henne sina stjernkartor och derunder få tillfälle att stöta dolken i hennes bröst.

Derpå bör han skynda till palatset, öppna portarne för de upproriska, som öfverfalla den druckna livvakten — och Kleopatra är störtad. Men det måste ske *före* midnatt, ty endast så länge väntar skaran.

Kleopatra närmar sig. Hon får ej se dem tillsammans, hvarför Charmion gömmer sig bakom ett draperi.

Kleopatra ber Harmaki lära henne läsa i stjernorna. Hon söker på alla sätt bedåra honom och Harmakis motstånd blir allt svagare. För den svart-sjuka Charmion är det tydligt, att han slutligen skall duka under för drottningen, som nu verkligen är upptänd af lidelse för den unge konungasonen.

Harmaki lofvar drottningen att komma till henne nästa midnatt för att förut-säga hennes öde.

Knappt har drottningen gått, förr än Charmion utom sig störtar fram och i starka ord uppmanar Harmaki att hålla sin ed. Hon kastar sig för hans fötter och tillstår sin kärlek, men Harmaki stöter henne från sig. Utom sig utstöter Charmion förtäckta hotelser mot Harmaki:

— Ve dig, om din hand darrar i det afgörande ögonblicket!

Tredje akten inledes med en stor festballett i drottningens palats. Ett strålande hof omgifver drottningen, som är inbegripen i ett lifligt samtal med Charmion. Man ser att det som Charmion omtalar gör starkt intryck på drottningen. Harmaki närmar sig. Drottningen låter dansen upphöra och alla aflägsna sig, medan hon kallar livvaktens anförare till sig och hviskar en befallning till honom.

Kleopatra och Harmaki äro allena. Han visar med ena handen på stjernkartan, medan den andra söker dolken, som han dolt inom manteln. Kleopatra berusar med öfvad konst hans sinnen, sjunger för honom till lyran, skildrar med glödande färger den kärleks lycka, som väntar honom hos henne. I våldsam lidelse tillstår Harmaki sin kärlek och en lång omfamning följer. Kleopatra far upp som en blix, griper dolken vid Harmakis bröst, håller den triumferande i luften och stöter Harmaki från sig.

— Förrädd! stammar Harmaki och vill störta på henne.

— Döda mig! Det skall dock ej bringa dig segern! utropar drottningen hånfullt, och hon pekar mot bakgrunden, der öfverstepresten och de samman-svurne införas i bojor. Charmion störtar sig i förtviflan för Sepas och Harmakis fötter. Det är hon som i sin svart-sjuka har förrådt allt. Harmaki stöter dolken i sitt bröst och Charmion kastar sig i förtviflan öfver hans lik.

Köpenhamnspressens omdömen om Ennas nya opera konstatera ej någon betydande framgång för densamma. Rob. Henriques i »Dannebrog» säger, att förspelet och första akten »mottogs med full honnör af publiken, som uppenbart infunnit sig med bästa vilja att bli entusiastmerad, men de andra akternas tråkighet och brist på dramatisk lif nedsatte betydligt stämningen, och efter operans slut kunde man endast notera en passabel succès d'estime för den allt för mycket utbasunade operan, hvilken i alla hänseenden betecknar en väsentlig tillbakagång från »Hexan». Detta omdöme är kanske väl strängt. Hammerich i »Nationaltidende» finner musiken starkt wagnersk, med tydliga studier efter »Tannhäuser» och »Lohengrin», men Enna tillerkännes mycken skicklighet, särdeles i den yttre behandlingen af det musikaliska stoffet. Intrycket af operan är närmast ett orkesterintryck. Parlandostilen, hvilken nästan öfverallt användes, tål svårigen vid att så massivt instrumentalunderlag. De sjungande tyckas ha att utkämpa en formlig strid med orkestern. Texten med dess smidiga och vackra vers anser denne recensent klar och precis, just som en operatext bör vara. Kjerulf i »Politiken» finner att »Kleopatra» otvetydigt visar att Ennas begåfning kan nå högre och längre än många efter »Hexan» trodde, men anser ock att uppförandet af »Kleopatra» i ännu högre grad »röjde de faror i riktning af sträfvan efter publikens gunst och af ytlig konst, som äro karakteristiska för herr Ennas talang». Första aktens final, som mest applåderades, finner Kjerulf banal; höjdpunkten förlägger han till andra akten. Instrumentationen finner han i denna opera tjockare och mindre fin än i »Hexan». Emellertid säger K. att i andra aktens scener, der kärleken blossar häftigt upp hos alla, Enna förräder »den förvånande dramatiska kraft, dristigt målade förmåga och flytande värtalighet, som från första stund utpekade honom som deciderad operaförmåga». Operan är »ovanligt och prisvärdt» kort. Förspelet är visserligen långt, men akterna mycket sammanträngda. Ballett och uppsättning berömmas. Af de utförande synes fru Lützens ha vunnit priset som Kleopatra; fru Keller som Charmion utvecklade ej nog lidelse, deremot inlade herr Fr. Brun mera

styrka i spel än sång som Harmaki. Öfverstepresten Sepas parti sjöngs vackert af den unge hr Corn. Petersen, som dock ej förmådde inlägga nog allvar i rollen.

Kjerulf inleder sin kritik öfver »Kleopatra» med att tala om »Hexans» mottagande i Stockholm. »Strängheten» i domen här och mottagandet af den annars »så milda och medgörliga Stockholmspubliken» anser han härflyta af att »Hexan» här ej betraktades som ett debutarbete utan snarare som ett utbasunadt mästerverk. Härvidlag synes vi dock med oförvilladt omdöme ha gjort herr Enna och hans opera all den rättvisa ett »debutarbete» kan pretendera, och mer än så, med erkännande af dess många och stora förtjenster.

Hector Berlioz.

Efter E. Legouvé.

Den kände franske författaren Ernest Legouvé har i sina memoarer, »Soixante ans de souvenirs» bland annat skildrat flera författarens berömda samtida. I boken förekommer sålunda följande intressanta karakteristik af Hector Berlioz.

Det var i Roma 1832 — skrifver Legouvé — som jag första gången hörde Berlioz' namn i Franska akademien. Han hade nyligen rest derifrån och kvarlemnadt minnet af en talangfull konstnär, en spirituel men bizarr person, som gerna ville gälla för mer än han var. Fru Vernet och hennes dotter togo honom i försvar och berömdo honom mycket; kvinnorna hafva större förmåga än männen att ana en stor begåfning. Jag bad fru Vernet om ett anbefallningsbref till Berlioz, och vid min återkomst till Paris skyndade jag mig att uppsöka honom. Men hur skulle jag få fatt på honom? Han var alldeles okänd den tiden. Jag hade nästan uppgifvit hoppet att finna honom, då jag en morgon inne hos en italiensk perukmakare hörde en af biträdena säga: »Den här käppen tillhör hr Berlioz». — »Hr Berlioz?» sade jag ifrigt, »känner ni honom?» — »Det är en af våra bästa kunder, han kommer visst hit i dag». — »Nå väl, gif honom denna biljett». Det var fru Vernets bref. På aftonen gick jag på operan för att höra »Friskytten». Salongen var fullpackad och jag kunde blott få en plats på andra raden. Plötsligt midt i riturnellen till Kaspers aria reser sig en af mina grannar, vänder sig mot orkestern och skriker med stentorsröst: »Det är icke två flöjter, era nöt, det är två piccolaflöjter! Två piccolaflöjter! Åh, hvilka idioter!» Och derpå satte han sig ned igen med en mycket harmsen min. Jag vände mig om under det allmänna tumultet och såg bredvid mig en ung man, darrande

af vrede, med knutna händer och blixtrande ögon, och hvilken peruk sedan! Det var som ett väldigt paraply af hår, utspändt öfver en roffogelnäbb. Ett på en gång komiskt och diaboliskt utseende. Nästa morgon ringde det på min dörr, och då jag öppnade hade jag knappt hunnit kasta en blick på den inträdande, förrän, jag utbrast:

— Min herre, var ni icke i går på »Friskyttan»?

— Jo, min herre!

— På andra raden?

— Ja.

— Var det icke ni, som ropade:

»Det är två piccolaföjter!»?

— Jo, alldeles riktigt. Kan ni tänka er sådana odjur, som ej begripa skilnaden mellan...

— Det är således ni, min käre Berlioz!

— Ja, min käre Legouvé.

Och så inledde vi vår bekantskap med en ömsesidig omfamning.

Det varade ej länge, förrän vänskapen var intim. Allt bidrog att förena oss — vår ålder, vår smak och vår gemensamma kärlek till konsten. Han tillbad Shakspear liksom jag, och jag tillbad Mozart såsom han; när han ej komponerade, läste han poesi och när jag ej skref vers, gjorde jag musik. Och ännu ett föreningsband fans mellan oss: jag hade öfversatt »Romeo och Julia» och han var dödligt förälskad i den berömda konstnärinna, som spelade Julia, miss Smithson. Hans kärlek gaf vår vänskap näring.

Det var för öfrigt en kärlek, som var utsatt för många stormar. För det första kände han knappt ett ord engelska och miss Smithson kunde än mindre franska, så att de ej hade lätt att förstå hvarandra. Dertill var hon smått rädd för sin vilde tillbedjare och slutligen satte Berlioz' fader absolut veto mot hvarje äktenskapsförslag. Hector hade naturligen derigenom än större behof af en förtrogen. Han hedrade mig med värdigheten af rådgifvare, och som detta var ett mycket besvärligt värf, gaf han mig till medhjelpare en af sina vänner, för hvilken han hyste en sann beundran, Eugène Sue.

Det var ett högst egendomligt triumvirat. En olyckshändelse, som drabbat miss Smithson (hon hade vid utstigningen ur en vagn vrickat sin fot) gaf en dag anledning till ett karaktäristiskt samtal mellan oss. En morgon mottog jag från Berlioz ett par rader, skrifna med darrande hand:

»Jag måste absolut tala med er, underrätta Eugène Sue. O, hvad jag lider, mina vänner!»

Jag skref genast till Eugène Sue:

»Stormsignal? Berlioz sammankallar oss. Vi äta kväll hos mig klockan tolf»

Vid midnatt kom Berlioz, hans blick var dyster och håret föll ned öfver hans panna som en tårpil, medan han drog djupa suckar.

— Hvad är på färde?

— O, mina vänner; jag står ej ut med det här!

— Är er far fortfarande obeveklig?

— Min far! — skrek Berlioz, — han gifver sitt samtycke; han har skrifvit det till mig i dag på morgonen.

— Nå, om det är så, så....

— Vänta bara! Vanvettig af glädje öfver brevet, ilar jag till henne, jag störtar in med ögonen fulla af tårar och utropar: Min far ger sitt samtycke! Och vet ni, hvad hon svarade mig? »Not yet, Hector, not yet! Jag har ännu för ondt i foten.» Hvad säger ni om det?

— Vi säga, min vän, att den stackars kvinnan troligen måste lida ganska mycket.

— Lida? — utbrast han, — lider man, känner man någon smärta, när man är i sjunde himlen? Om man gifvit mig ett dolkstyg i bröstet i det ögonblick, då hon sade, att hon älskade mig, skulle jag ej hafva känt det.... Och hon!.... Hon har kunnat.... Hon har vågat.... Och så med en plötslig förändring i rösten: Ja, hur kunde hon dock våga det?.... Att hon ej var rädd för att jag skulle strypa henne på stället!

Denna fras, som uttalades i den lugnaste ton och med den upprigtigaste öfvertygelse, bragte Sue och mig i det våldsammaste skrott. Berlioz betraktade oss förvånad. Han trodde, att han sagt den naturligaste sak i världen, och vi hade stor möda att få honom att begripa, att det ej fans någon idéförbindelse mellan en kvinna, som klagar öfver smärtor i foten, och en, som man stryper, samt att miss Smithson skulle hafva blifvit i högsta grad öfverraskad, om han som en annan Othello gripit henne i strupen. Den stackars unge mannen hörde på utan att förstå oss, och under strömmar af tårar skrek han gång på gång: »Hon älskar mig icke! Hon älskar mig icke!»

— Hon älskar nog er ej på samma sätt, som ni älskar henne, — svarade Sue, — och det är en stor lycka, ty två älskande, som liknade er, skulle vara ett härligt par! — Berlioz måste draga på munnen vid denna anmärkning.

— Ser ni, min käre vän, — tillade jag, — ni har hufvudet fullt af Shakspears Portia, som tillfogar sig ett knifstyg i benet för att förmå Brutus att skänka henne sin kärlek. Men miss Smithson spelar ej Portiaroller, hon spelar Ofelior, Desdemonor, Julior, d. v. s. svaga, ömma, allt igenom kvinnliga väsen, och jag är säker på, att hennes karakter liknar hennes roller.

— Det är sant!

— Och att hon har en ädel själ, liksom de personer hon framställer.

— Ja, det är sant... ädel det är rätta ordet.

— Och ni skulle hafva varit henne värdigare, eller rättare sagdt, er sjelf

värdigare, om ni lagt er glädje som en lindrande balsam på hennes plågor i stället för att slunga den så der våldsam i ansigtet på henne. Det skulle er gudomlige Shakspear säkert hafva gjort, om han skrifvit en dylik scen.

— Ni har rätt! — Jag är en brutal person; jag är en vilde. Jag förtjenar ej att vara älskad af en sådan kvinna. O, hvad jag i morgon skall be henne om förlåtelse! Nu kan ni se, mina vänner, att jag gjort rätt i att vända mig till er; jag kom hit i en förtviflad och upphetsad stämning, och nu är jag lycklig och förtroendefull.

— Nå väl, — sade jag, — låtom oss genast fira bröllopet! Låtom oss göra musik!

Han samtyckte med förtjusning. Men hur skulle vi kunna göra musik? Jag hade intet piano i min ungkarlsbostad och äfven om jag haft ett sådant, hvartill hade det tjenat? Berlioz spelade endast med ett finger. Lyckligtvis hade vi en god ersättning i gitarren och Berlioz var en skicklig gitarrspelare. Han tog den och började sjunga — boleros, dansvisor och andra melodier, litet af hvarje, deribland äfven finalen till andra akten af »Vestalen». Öfversteprästen, vestalerna, Julia, han sjöng allt, alla partier! Olyckligtvis hade han ingen röst. Men lika godt, han skapade sig en sådan medelst boccha chiosa-systemet och tack vare sitt musikaliska snille lockade han ur sin strupe och från gitarren okända toner, genomträngda ömsom af klagan ömsom af jubel. Han åstadkom dermed en så effektiv ensemble, en så otrolig blandning af vekhet och passion, att intet utförande af detta mästerverk, ej ens på konservatoriet, hänfört mig så som denne sångare utan stämma med sin gitarr.

Efter »Vestalen» följde några stycken ur hans »Symphonie fantastique». Denna var hans första stora arbete. Den hade endast en gång utförts offentligt och jag hade skrifvit en artikel om verket och dess författare, hvori jag uttalat mitt hopp och min hänförelse.

Slutligen började vi alla tre, gripna af den hänförande sången, att tala om våra framtidsvyer. Sue meddelade sina romanutkast, jag mina dramatiska planer och Berlioz sina operadrommar. Vi sökte efter ämne för honom och skizzerade en librett till Schillers »Röfvarbandet», som han beundrade. Och så skildes vi åt klockan 4 på morgonen, berusade af poesi och musik; och följande dag såg miss Smithson den besynnerliga människan, som på aftonen lemnat henne rasande och otröstlig, komma strålände af glädje och darrande af ånger in till henne.

Jag har beskrifvit denna scen ej blott för nöjet att återuppfriska ett ungdomsminne, utan därför att den gifver en så lifslevande bild af Berlioz.

Jag tycker mig vid nedskrifvandet af dessa rader ännu se honom sådan han var: patetisk, öfverdrifven, häftig och lättretlig — men framför allt ärlig och uppriktig.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. operan. Febr. 1, 4, 7: Foroni: *Ad vokaten Pathelin*; Mascagni: *På Sicilien*. — 2, 11: Thomas: *Mignon* (Mignon, Philine, Fredrik: fru Sterky, frök. Karlsohn, fru Linden; Wilh. Meister, Lothario, Laertes, Jarno: hrr Ödman, Söderman, Rundberg, Grafström). — 5, 8, 12, 14: Wagner: *Tannhäuser* (Elisabeth: fru Brag; Venus: frökn. Gerda Peterson och Hallgren; landtrefven, Tannhäuser, Wolfram, Walter, Biterolf, Henrik, Reimar: hrr Sellergren, Bratbost, Lundquist, Lundmark, Nygren, Malmström, Strömberg). — 6: *Vermålingarne*. — 10: *2:a Symfonikonsertern*. 1) Schumann: uvertyr till »Genoveva»; 2) Borodin: Stämningssbild från asiatiska stegen; 3) Saint-Saëns: Suite algérienne; 4) Schubert: Symfoni, C-dur. — 13: Adam: *Konung för en dag* (Nemea: frök. Karlsohn; Zelida: frök. Hallgren; kungen, prins Kadoor, Zephoris, Piffear: hrr Lundquist, Sellergren, Lundmark, Henrikson).

Vasa-teatern. Febr. 1—15: *Toto-Tata*.

Musikaliska akademien. Febr. 3: *Konsert* af prof. Ivar Hallström. 1) Hallström: »Skaldens hämd», ballad efter Uhland, bearbetning af Rich. Pohl, öfversättning af Fr. Arlberg; 2) »Blommornas undran», idyll af O. . . . F. Biträdande: solister: grefvinnan M. Taube, fru Edling, frökn. S. Ek, A. Piehl, Andersson, A. Malmström; hrr O. Lejdström, O. Lemon, en musiklärare; blandad kör under hofkapellm. C. Nordquists ledning.

Vetenskaps-akademien. Febr. 6: Sven Scholanders 2:a musik- och Bellmansafton. — 7: *Musikafton*, anordnad af Rich. Andersson (alla nummer utförda af Musikskolans elever). Biträdande: konsertm. Tor Aulin. — 13: *Konsert* af hr Ragnar Grevillius. Biträdande: fru Sterky, frökn. Anna Hjort, Alfhild Larsson (piano), hrr C. Lejdström och Rich. Ohlsson (violin).

Wagners »Tannhäuser» i Paris-bearbetningen har nu äfven gjort sitt intåg på vår operascen. Första tablån med Venusgrottan företer nu en mera briljant och liflig anblick med sitt präktiga sceneri och sin vilda dans af fauner och amoriner, slutligen tyglade af de tre gracerna. Att Wagner här till förmått åstadkomma en motsvarande tonmålning är naturligt. Scenen, som betydligt förlänger operan, är som bekant en eftergift för Parispublikens smak vid operans första uppförande der i mars 1861, som dock ledde till ett fiasco. Wagner påstås sedan ha yttrat, att en brist i hans första partitur afhjulpits med tillkomponerandet af denna scen, hvars tillkomst såsom en courtoisie mot parisarne han väl ogerna ville erkänna. I Baireuth lär operan gifvas i sitt ursprungliga skick. Utförandet vid denna repris å vår opera var med de krafter som förefinnas acceptabelt nog. Herr Bratbost utförde titelrolen ganska dramatiskt och lyckades äfven, trots den mindre sympatiska rösttimbrén, i sångpartiet. Fru Brag

utförde Elisabeths rol förtjenstfullt, och hennes sång börjar mer och mer, som det tyckes, vinna i klangfullhet. Venus har nu haft två representanter, först fröken Gerda Peterson, som efter att förut endast en gång ha uppträdt på scenen, som Lola i »På Sicilien», skötte sig ovanligt väl i detta parti, samt fröken Hallgren som till röst ehuru ej till figur var den förstnämnda öfverlägsen. Vid fröken Petersons sång kan egentligen endast anmärkas att mellantonerna voro väl svaga. På herrsidan verkade för öfrigt kända krafter med tillägg af hr Lundmark som Walter. Uppsättningen var berömvärd, och jagtscenen i andra tablån hade fått nytt lif genom införandet af hästar och jagtkoppel såsom vid Paris-uppförandet. Operan, som här nu gifvits öfver 50 gånger, har under herr Halléns anförande gått förträffligt. Andra symfonikonsertern hade ej, som vanligt förr, lockat fullt hus till operan, oaktadt programmet var omväxlande och intressant. Må hända skulle publiken hållas mera vaken för dessa värderika musiknöjen, om de vore mindre sällsynta, än nu är fallet. Konsertens nyheter: Borodins enkelt originella stegmålning, med dess sammanflätade ryska och österländska melodier, kameltramp och ökenödslighet, målade i toner, likasom Saint-Saëns här aldrig förr gifna »Suite algérienne» vunno rätt mycket bifall, och den senares intagande 3:e sats, »Réverie du soir» bisserades. Suitens slutnummer »Marche militaire» är en rask, karaktéristisk tonbild. Konserten inleddes med Schumanns poetiska »Genoveva»-uvertyr och hade till pièce de résistance Schuberts storslagna C-dur-symfoni, som ej på mer än ett årtionde här gifvits. Det härliga andantet med sin vexelsång mellan stråkinstrument och blåsinstrument väckte synnerlig ankläng. Finalens längd verkar något tröttnande. Herr Hallén anförde den i allo lyckade konserten.

Vasateaterns nya operettfars — detta är rätta namnet — har roat åtskilliga fulla hus och gifves ännu, tack vare hr Holmqvists komik samt lifligt och godt spel på alla händer. Äfven musiken innehåller flera rätt hörvärda nummer.

Af de öfriga konserterna, som af bristande utrymme endast i korthet kunna omnämnas, står prof. Hallström främst till så väl tid som betydenhet. Konserten gafs för fullt hus och en mycket distinguerad och belåten publik, hvaribland konungen, nyss tillfrisknad, tagit plats på första bänken nära estraden jemte prins Carl, och hertiginnan af Dalarne i hoflogen. Såsom ofvan syntes hade prof. Hallström förskaffat sig utmärkta solister, och en ung elev af honom, basbariton, utmärkte sig med synnerlig god röst och uttrycksfullt föredrag i sitt rätt stora parti, som han sjöng utantill. Prof.

Hallströms nya komposition »Skaldens hämd» var mest hållen i deklamatorisk stil och innehöll flere vackra pointer, såsom i skaldens parti, ynglingens sång: »I Provences sköna dalar», samt frihetshymnen och slutkören. Framför detta verk föredraga vi dock det poetiska äldre: »Blommornas undran», som avslutade konserten och fick ett förträffligt utförande. Prof. Hallström satt sjelf vid flygeln och skötte ackompanjemanget, hvilket således blef mästarellt utfördt.

Herr Grevellius' konsert var rätt talrikt besökt och bjöd på ett omväxlande program. Hr G. vann sjelf bifall för sina sånger, de flesta väl lämpade efter röstens mörka timbre, ehuru tonhöjden i dem en och annan gång vållade hörbar ansträngning. Bland dem må såsom nya påpekas Kindschers rätt anslående små sånger. Fru Sterky vann största bifallet under aftonen, men äfven frök. Hjorts fina sång, hr C. Lejdströms nummer och frök. Alf. Larsons pianosolos, samt den unga violinisten Rich. Ohlssons raska spel framkallade bifall.

Herr Sven Scholander hade naturligtvis fullt hus på sina musikaftnar och en ytterst animerad publik. Vid sista soaren led han dock af en märkbar indisposition. Hr Rich. Andersson hade mycken heder af sin elevuppväring å den ofvan antecknade soaren. Eleverna voro af de mest försigkomna och framstående, så att namnen Sgambati, Sinding, Chopin, Liszt etc. syntes på programmet, hvars gedigna innehåll vi sakna plats att omnämna, äfvensom utförandet af de särskilda numren.

Hans von Bülow.

Den berömda pianovirtuosen och dirigenten, hofmusikintendenten dr Hans von Bülow har enligt ett telegram af den 13 dennes afdit i Kairo i en ålder af 64 år. Under flere år sjuklig begaf han sig för sin helsas förbättrande nyligen på väg till Egypten, åtföljd af sin hustru. Han var dock redan så svag, att han på den ångare som förde dem till Alexandria under färden låg insvept i pels midt i solskenet och knappt förmådde hålla ögonen uppe. Dödsfallet tycks äfven ha inträffat strax efter ankomsten till Egypten.

En nekrolog öfver den märklige, originelle musikern kunna vi, i brist på utrymme, ej meddela förr än i nästa nummer. Hans porträtt med en lefnadsteckning har redan 1882 varit synligt i denna tidning med anledning af hans konserterande härstädes om våren samma år.

Från in- och utlandet.

Kgl. operan. Wagners »Valkyrian» är under inöfning, dessutom förberedes Verdis »Falstaff», hvori herr Lundqvist lär komma att utföra titelrollen.

Konserter gifvas här i Musikaliska akademien d. 17 d:s af fru *Dina Edling* och den 20 d:s af pianisten fröken *Tora Hwass*.

Hr Oscar Bensow kommer under febr.—april att i Nya språkkursens lokal, Mästersamuelsgatan 19, fortsätta sin för ett år sedan afbrutna föreläsningsserie i »Musikkonstens historia», börjande med Gluck och liksom förut illustrerade med musikexempel, utförda af hr Nils Sjöholm.

Aulinska kvartetten har afrest till Venersborg och Göteborg, i hvilka städer kammarmusiksoaréer, med biträde af hr Wilhelm Stenhammar, gifvas.

Hr Tor Aulin fortsätter derefter till sammans med hr Stenhammar resan till Köpenhamn, der hr Aulin konserterar den 19 d:s. Programmet kommer der vid, bland annat, att upptaga Emil Sjögrens 2:a violinsonat, hvilken med så afgjord framgång nyligen utfördes härstädes. Vid konserten biträda fröken Julie och Math. Thomsen.

Från Köpenhamn ställes färden till Berlin, der hr Aulin och Stenhammar den 27 d:s gifva en konsert i Saal Bechstein med biträde af den äfven här bekante och värderade violoncellisten Heinrich Grünfeld. Der upptager programmet bland annat Franz Berwalds Trio: n:o 1, Ess-dur.

Beethovens Missa sollemnis (D-dur-messan), hvars utförande härstädes förberedes af Filharmoniska sällskapet, kommer att i säsongens musiklif bilda en ovanligt betydelsefull insats. Det utomordentliga verket, i afseende på upphöjd skönhet endast jemförligt med nionde symfonien, är bland kör- och orkesterverk enastående, äfven hvad beträffar svårigheter, hvarför man hittills icke i Sverige vågat sig på dess utförande. Då detta emellertid lyckats i Finland, der ett nybildadt musiksällskap i Helsingfors förliden vår framförde denna messa med sådan framgång, att konserten måste upprepas flera gånger, bör det ej vara ogörligt med våra större musikkrafter. Här må nämnas, att Filharmoniska sällskapets ledamöter med glädjande nit och intresse egna sig åt inöfningen samt att allt göres för att väl besätta de fordrande solopartierna. Här liksom i Finland, bör man hoppas att vår musikpublik anser som en hederssak att understödja utförandet af ett sådant storverk, som borde kunna gifvas åtminstone ett par gånger för fullt hus, med talrikt abonnemang och konsertbesök. Konserten är ämnad att gifvas före midten af mars.

Abonnemangskort å 7 kr., gällande för arbetsårets två återstående konserter jemte tillträde till repetitionerna, kunna lösas vid repetitionerna (måndagsaftnar kl. 7—9 i Musikaliska akademien) samt i Lundquists hofmusikhandel, Malmorgsgatan 8.

Göteborg. Å Stora teatern har upptagits »Tsarens kurir» med musik af C. A. Raida. Den 12 februari gafs konsert af fru Davida Afzelius med biträde af fru Anna Hallén och violinisten Carl Bredberg. Tredje kammarmusiksoaréen af Aulinska kvartetten hade till program: 1) Haydn: Stråkkvartett, A-dur; 2) Sjögren: Sonat nr 2, E-moll, för violin och piano, samt 3) Schumann: Pianoqvintett, Ess-dur. Till den 17 februari annonserar dr Valentin konsert i realläroverkets festsal med biträde af grefvinnan Math. Taube och Harmoniska sällskapet.

Ystad. Det nya teaterhuset invigdes här den 12 dennes med en festföreställning inför utsåldt hus. Densamma började med en af direktör Körling komponerad uvertyr, hvarpå följde en prolog af fil. dr Axel Åkerman, skildrande den sceniska konstens karaktär och betydelse, framsagd af direktör Selander, hvars sällskap slutligen utförde »Lilla professorskan».

Norge.

Kristiania. Af musikpjäser ha under denna månad uppförts å Kristiania teater »Corneilles klockor» och Millockers »Jomfruen av Belleville», den senare till förmån för skådespelare- och körpersonalen, m. fl. Å Carl Johans teatern har uppförts Varneys operett »Musketörerna i klostret». På Eldorados torsdagskonserter ha uppträdt fröken Polleschowsky och pianisten Martin Knutzen samt i varietéafdelningen fru Selma Grüber. Den 4 februari gaf hr Martin Knutzen en folkkonsert i logens stora sal med biträde af hr Thorv. Lammers och Kristiania teaterorkester, då hr K. sjelf bland annat spelade Brahms konsert i B-dur. Den 10 dennes gafs i bröderna Hals' lokal en konsert af Chr. Sinding, då endast dennes kompositioner utfördes: 1) Trio (manuskript) för piano (fru Er. Nissen), violin (G. Lange) och violoncell (hr Hennem); 2) Romanser; 3) Sonat för piano och violin, C dur (första gången); biträdande voro för öfrigt fru Eva Nansen och fröken Ragna Goplen. Musikforeningens tre nästa konserter ega rum den 17 februari, 17 mars och 7 april.

Finland.

Helsingfors. Musiknöjena härstädes under slutet af januari och början af denna månad ha varit fåtaliga. Svenska teatern har af pjäser med musik endast

gifvit »Brölloppet på Ulfåsa». För öfrigt har man endast att anteckna Kajanus' populära konserter, Orkesterforeningens fjerdje folkkonsert i brandkärshuset och en konsert i samma lokal af fröken Ida Morduch, biträdd af violinisten Martin och pianisten Merikanto.

Danmark.

Köpenhamn. Kgl. teatern har jemte Eonas »Kleopatra», hvars premiére omnämnes på ett annat ställe i detta nummer, af pjäser med musik hittills under månaden uppfört »Sven Dürings hus», »Et vintereventyr» och Shakespeares »Macbeth» med musik till en del af Weyse. Den 3 och 7 dennes gäfvos konserter af pianisten, kammarmusikvirtuosen Max Pauer och violinisten Emil Barré, den 8 af pianisten fröken Joh. Stockmarr och den 9 af »Lieder»-sångerskan fröken Klara Polscher. Folkkonserter (af 1886) hafva egt rum den 4 och 11 februari. Vid den senare biträdde violinvirtuosen Marcello Rossi och den honom åtföljande pianisten fröken Helga Thies samt sångerskan Otta Brönnum. Konserter ha för öfrigt gifvits af Cæciliaforeningen (fransk musik) den 6, Musikforeningen »Euphrosyne» och den 13 Musikforeningen, andra konserten. Programmet till denna upptog: 1) Tschajkovsky: Symfoni nr 3, D-dur, op. 29, och 2) Mendelssohns »Elias» (första delen). Konsert väntas den 22, då hr Joachim Andersen ger sin första symfonikonsert med biträde af pianovirtuosen Frans Rummel och komponisten Ch. Sinding. Under påskveckan uppför Cæciliaforeningen J. S. Bachs »Johannes-Passion». Af Edv. Grieg utkommer inom kort nya sånger på W. Hansens förlag.

Paris. På Bouffes Parisiens har nyligen uppförts en ny operett, »Akrobaterna», med text af Boucher och Mars, musik af Louis Varney. Handlingen säges vara mycket underhållande och musiken liflig. Operetten tros komma att sprida sig till många operettscener.

Hamburg. Verdis »Falstaff» gick här öfver scenen för första gången d. 2 jan. å Stadtteatern och mottogs med stort bifall, ehuru väl i den svåra titelrollen barytonisten Vilmar inlade för litet humor.

Anton Rubinstein har rest till Paris, der han lär komma att uppehålla sig någon tid.

Nellie Melba uppträdde f. f. g. å Metropolitan Opera i Newyork som Lucie med glänsande framgång. Kritiken prisar enhälligt hennes sköna röst och utmärkta sångkonst.

Metropolitan Opera förfogar under denna säsong öfver en mångfald framstående kvinnliga och manliga artister, såsom: damerna *Sigrid Arnoldson*, Emma Calvé, Emma Eames, *Nellie Melba*, Nordica och Scalchi; hrr *Lassalle*, Jean och Edouard Reszke, Plançon, Vignas m. fl. Fru Melba har enligt senare underättelser i »Romeo och Julia» rönt utomordentlig framgång.

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och Orglar från in- och utländska utmärkta Fabriker till de billigaste priser. För instrumentens bestånd ansvaras.

Äldre Pianos tagas i utbyte.
OBS. Ständigt lager af Flyglar från Blüthner och Pianinos från G. Schwechters berömda fabriker.

Gust. Petterson & Komp.

43 Regeringsgatan 43.

Flyglar, Tafflar och Pianinos från J. G. Malmsjö.

Svensk Musiktidnings

MUSIKALBUM

1893.

Innehållande:

för piano 2 händer:

Tor Aulin: *Monogram*,
August Enna: ur operan *Hexan*,
Voldem. Sacks: *Idyll*,
Emil Sjögren: *Fantasistykke*,

för en röst med piano:

Ivar Hallström: *Ich bin jung* (*Jag är ung*).

Säljes å tidningens expedition Olofs-gatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. upp öfver gården.

Presentkort

å Svensk Musiktidning 1894

finnas till salu å 5 kronor.

Skandinaviska Orgelfabrikens Kammarorglar,

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar tillämpas, äro af våra förnämsta orgelkännare såväl i Stockholm som i landsorten enhälligt vitsordade för att vara de bästa i Norden tillverkade. Prisbelönta i Köpenhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på begäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken.
Kontor och utställning i Stockholm:
Mästersamuelsgatan 24.

Plats i

Instrumenthandel.

En ordentlig, driftig och energisk ung man, spelande piano, harmonium och violin med fyllig och saftig ton, sökes till en instrumenthandel.

Offerter sändas till arkitekten K. G. Nyström, Helsingfors, Finland.

J. G. MALMSJÖ,

Piano-Fabrik,

Göteborg,

etablerad 1843,

Kgl. Hofleverantör

FLYGLAR och PIANINOS,

prisbelönta med

Nitton Första pris

vid utställningarna i

STOCKHOLM 1851	PARIS 1867	UDDEVALLA 1874
GÖTEBORG 1860	GÖTEBORG 1871	PHILADELPHIA . . 1876
KARLSTAD 1862	KÖPENHAMN 1872	BORÅS 1880
LONDON 1862	WENERSBORG . . . 1872	MALMÖ 1881
MALMÖ 1865	WIEN 1873	ÖREBRO 1883
STOCKHOLM 1866	RUGBY, ENGLAND. 1873	KÖPENHAMN 1888

samt senast å Industriutställningen i Göteborg 1891

Handverks- och Industriföreningens

Hederspris.

OBS!

Den enda svenska pianofabrik, som vid täflan alltid erhållit högsta priset.

OBS!

Talrika vitsord från framstående konstnärer föreligga.

Garanti lämnas i minst fem år för instrumentets hållbarhet och varaktighet

Säljas på bekväma afbetalningsvilkor. Gamla instrument tagas i utbyte.

Svensk Musiktidning,

Nordiskt Musikblad, utgifves 1894, 14:de årg., efter samma plan som förut, med populärt, omväxlande innehåll, försedd med porträtter och musikbilagor (Musikalalbum, innehållande piano- och sångstycken). Tidningen utkommer 2 gånger i månaden omkring den 1:sta och 15:de (utom juli—augusti). Pris 5 kronor pr år. Musikbilagan endast för helårsprenumeranter. Lösnummer 25 öre. Prenumeration sker å tidningens expedition Olofs-gatan 1 (Hötorget 6) 1 tr. öfv. gården (derifrån tidningen hemsändes), i musik- och bokhandeln etc.; för landsorten expedieras tidningen fortast genom postprenumeration. OBS. Tidningens annonspris mycket billigt: blott 10 öre petrad för inländsk annons. Rabatt vid förnyelse.

Postprenumerera på den trelliga och underhållande illustrerade veckotidningen

Hvad nytt från Stockholm?

som innehåller musikporträtt och musikuppsatser i mängd.

Obs! Hvita Fruns pikanta musikkäserier!

Redaktionen.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Olofsgatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. upp öfver gården. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 12—1 e. m.

Frans J. Huss.

Dansmusik på piano

utföres af undertecknad, som deri eger mångårig vana och erkänd skicklighet. Anmälan derom kan ske hos hrr musikhandlare eller hos mig Rådmansgatan 18 A, 3 tr. upp.

Henning R. Wejdling.

Innehåll: Marcello Rossi (med porträtt). — Rysk musikhistoria, efter M. Charles. — August Ennas »Kleopatra». — Hector Berlioz, efter E. Legouvé. — Från Scenen och Konsertsalen. — Hans von Bülow †. — Från in- och utlandet. — Annonser.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu å 2 kronor hos P. Herzog, Malm-skilnadsgatan 54.